

neboť zákon takového rozdílu nečiní a nemůže jej tedy činiti ani soud. Nezáleží ani na tom, že se žalovaný pustil do jednání a vznesl námitku nepříslušnosti soudu teprve po provedení důkazů, protože k této nepříslušnosti musí býti hleděno z úřadu, a to až do výkonu exekučního prodeje (§ 6 (2) zákona č. 70/1896 ř. zák.), a rozhodné jest jen, zda byl žalovaný soudcem poučen o nepříslušnosti dovolaného soudu podle § 6 zmíněného zákona, než se dal do projednávání. Dovolací rekurentka však netvrdí, že toto poučení bylo žalovanému prvním soudem uděleno, a ani to tvrditi nemůže, protože prvý soudce svou příslušnost uznával.

Čís. 9412.

Převzetí dluhu není darováním, i když se stalo bez úplaty. Není třeba určitosti převzatého dluhu, stačí jeho určitelnost. Slib věna v mezích dotační povinnosti není darovacím slibem.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Rv I 98/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném svém bratru zaplacení 4.400 Kč, ježto prý se žalovaný zaručil za dluh své matky v zažalované výši. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti a napadeným rozsudkem, že prohlášení žalovaného po matčině smrti k žalobkyni: »Pepi, nepotřebuješ míti strach o peníze, které ti chtěla matka ještě dát. Vím přece, co vám matka již vyplatila. To ti vyplatím. Dopřej mi jenom prozatím času a nenaléhej na mne«, nemůže býti vyloženo jako převzetí dluhu. Odůvodnění odvolacího soudu, že žalovaný neprohlásil výslovně, že a v jakém rozsahu přejímá dotační povinnost za matku, jest zřejmě nedostatečné. Podle přednesu žalující strany, jež první soud uznal pravdivým, smluvila žalobkyně s matkou, že obdrží od ní na splnění dotační povinnosti, na zaplacení zápůjčky 1.500 Kč a na zaplacení mzdy 500 Kč, úhrnem 10.000 Kč, a zůstala matka na tuto sumu dlužna zažalovanou částku 4.400 Kč. Tvrzené prohlášení žalovaného nebylo by lze při tomto stavu věci vyložiti jinak, nežli že se uvolil zaplatiti tento matčin dluh, že tedy jej převzal podle § 1406 obč. zák. Žalovaný sám nepokusil se o jiný jeho výklad. Ani úmluva žalobkyně s matkou, ani převzetí dluhu žalovaným nepotřebovaly k platnosti formy notářského spisu. Ona úmluva mohla by býti pokládána za darovací smlouvu jen potud, pokud by suma slíbená věnem přesahovala dotační povinnost (srovnej judikát č. 239); to však nebylo ani tvrzeno. Samo převzetí dluhu není darováním ve smyslu § 938 obč. zák., i když se stalo bez úplaty, neboť nerozmnoží se jím jmění věřitele a bezúplatné převzetí dluhu nečiní převzaté plnění

plněním bezúplatným, jak darovací smlouva vyžaduje. Neobstojí ani další důvod, z něhož odvolací soud zamítl žalobní nárok, že nebylo prokázáno, že žalovaný věděl, kolik má žalobkyně ještě od matky obdržeti, a že proto jeho slib, neprojevuující, kolik chce zaplatiti, nebyl dostatečně určitý. Podle § 869 obč. zák. nezakládají zcela neurčitá prohlášení závazek, ale i závazek prozatím neurčitý může býti platně převzat určitým prohlášením, jest-li jeho obsah zjistitelný. Pod touto podmínkou může býti platně převzat k zaplacení zbytek dluhu, i když strana není ještě známá jeho výše. O tom, že zbytek pohledávky žalobkyně jest zjistitelný, není a nemůže býti sporu, v případě však, že žalovaný prohlásil, jak žalobkyně tvrdí, že jest o pohledávce žalobkyně informován a že ji zaplatí, nemůže býti ani o neurčitosti jeho prohlášení řeči. Námitka omylu, již by žalovaný snad mohl uplatniti, nebyla vznesena. Jestliže tedy, jak žalovaný sice popírá, ale první soud zjistil, žalovaný skutečně, třebas jenom ústně, žalobkyni slíbil zaplatiti její pohledávku, jest žalobní nárok důvodem po právu, a byla rozepře nesprávně posouzena po stránce právní, když byl nižšími soudy zamítnut. Prozatím nelze však o něm konečně rozhodnouti, neboť odvolací soud neučinil pod vlivem svého nesprávného právního názoru o ústním převzetí dluhu skutkové zjištění, ač právě v tomto směru doplnil řízení.

Čís. 9413.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Nárok na odměnu za práci přes čas jest nárokem ze mzdy a promlčuje se ve třech letech.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Rv I 706/29.)

Žalobou, zadanou na soudě roku 1928, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení odměny za práci přes čas v letech 1919—1921. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, majíce za to, že žalobní nárok jest promlčen vzhledem k § 1486 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Mylným jest dovolatelův názor, že jeho pohledávka odměny za práci přes čas není pohledávkou z poměru služebního, nýbrž že mu přísluší ze zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinné době pracovní, a že se proto na ni nevztahuje ustanovení § 1486 čís. 5. obč. zák. o tříletém promlčení. Dovolatel si patrně neuvědomil rozdíl mezi skutkovým a právním základem svého nároku. Z uvedeného zákona o době nemohl by žalobce odvozovati vznik zažalované pohledávky, kdyby nebyl u žalované zaměstnán a kdyby pro ni nepracoval přes pravidelnou pracovní dobu. Služební poměr a mimořádně vykonaná práce jsou skutkové předpoklady nároku na odměnu za práci přes čas, kdežto zákon čís. 91/1918 sb. z. a n. poskytuje tomuto nároku jen základ právní.